

flab har som Vilkaar for at gaae ind paa et vist andet Foretagende forlangt en Bane, som ikke gik om ad Kjøge, eller ikke havde en lignende meget østlig Retning. Jeg er gaaet ind derpaa og har forelagt Repræsentationen tvende Forslag overeensstemmende dermed. Naar der saa i denne fremkommer det Forlangende, at det ene af Lovforslagene skal omændres til det, som jeg oprindeligt har anseet som det Ønskeligste, og at det andet omændres paa en saadan Maade, at Retningslinien bliver bestemt overeensstemmende med, hvad jeg har anseet som det Helbigste, da forekommer det mig at være et meget stærkt Stykke, at jeg ubetinget her i Thinget skulde modsætte mig Sligt, og det forekommer mig at være en i høi Grad uretfærdig Bebreidelse at sige, at jeg, fordi jeg ikke gjør det, har forladt mit oprindelige Standpunkt; det er tværtimod kun en Tilbagevenden til mit oprindelige Standpunkt, der derved finder Sted. Jeg maa, for ikke, forsaavidt det staaer til mig, paa dette Punkt at lade nogen Tvivl tilbage om min Stilling til Sagen, endnu fremhæve, at, naar jeg nu, langt fra at opfordre til at forkaste Lovforslaget, udtaler det som mit Ønske, at Thinget vil vedtage det, da er det ikke alene, fordi jeg ønsker og venter, at Thinget vil hjælpe mig til, at jeg kan indfri et givet Ord, men det er ogsaa, fordi jeg veed, at der rundt omkring i Landet knytter sig meget store Forventninger til Vedtagelsen af dette Lovforslag. Derfor jeg havde villet opnaae, at dette Lovforslag saldt her i Thinget, eller at det ikke fik nogen praktisk Betydning, da vilde Thingets ærede Medlemmer see, at jeg meget let kunde have bidraget til at naae dette Maaal ved en ganske anden Optraeden, end min har været. Ved Sagens 2den Behandling forelaa der et Forslag om at forkaste Lovforslaget; det modsatte jeg mig. Naar jeg siger et Forslag om at forkaste Lovforslaget, maa det selvfølgelig forstaaes som en Opfordring til at forkaste det, thi man stiller jo ikke Ændringsforslag i den Retning, at man vil have Noget forkastet. En

saadan Opfordring forelaa dengang, men jeg fraraadede at følge den. Der foreligger nu idag her i Thinget et Ændringsforslag til Lovforslaget, som sandsynligviis, hvis det blev vedtaget, vilde gjøre Lovforslaget betydningsløst; jeg har selv gjort opmærksom derpaa, og jeg troer, at jeg altsaa ikke just har valgt den rette Fremgangsmaade, dersom det havde været min Agt at faae Lovforslaget til at falde.

Endnu maa jeg kun ligeoverfor det ærede 7de Medlem for Kjøbenhavn (David) gjøre opmærksom paa, at det er ganske vist, at Bordingborg ligger paa Veien til Nerne, og at man, naar man vil bygge en Bane fra Kjøbenhavn over Nerne, altsaa sandsynligviis først maa komme til Bordingborg; men, fordi man først er kommen til Bordingborg, er det dog ingenlunde sagt, at man inden nogen rimelig Tid vil komme videre fra Bordingborg igjen, naar dette ikke fastsættes samtidigt med, at Bygningen af Banen til Bordingborg bliver vedtagen. Heller ikke troer jeg, at det ærede Medlem — hvis jeg ellers har hørt rigtigt — havde Ret i at betegne Fortsættelsen af en saadan Sydbane over Nerne som en reen Localbane, som Noget, der kun vilde have Betydning for disse Der. Jeg betragter netop Sydbanen, forsaavidt den føres over Smaasøerne til dybt Vand ved Østersøen, som en af Landets vigtigste Stambaner, som det vilde være forsvarligt af Staten at bringe større Offre for at skaffe tilveie, hvorimod jeg ganske vist ikke kan betragte Bordingborgbanen som Andet end en reen Localbane.

Ordføreren: Det er egentlig kun nogle enkelte Ytringer af det ærede 12te kongevalgte Medlem (Fischer), der have foranlediget mig til at begjære Ordet, men, efterat den ærede Minister nu har udtalt sig, skal jeg dog først tillade mig at bemærke, at, naar han ved at omtale sin Stilling til denne Sag httrede, at man havde rettet Bebreidelser imod ham paa Grund af det Standpunkt, som han havde indtaget til den, da kan denne Ytring ikke